oma tormilisel edasitungil rängasti solvanud) on ilmselt Hiina poolel. Ehkki need riigid ei suuda Hiinale pakkuda kuigi tõhusat abi ega ka sõjaliste jõududega astuda välja Jaapani vastu, on seisukord sellele kujunenud üldiselt siiski niivõrd raskeks, et ta lepiks nähtavasti ka väiksema saagiga, kui on deklareeritud sõjakates nõudmistes, kui vaid oleks kindlustusi, et ta saaks kätte selle väiksemagi.

Septembri keskel pöördus Hiina valitsus Rahvasteliidu poole vormilise abisaamis-palvega Jaapani pealetungi vastu. See andis küsimuse erilise 23-komitee kaaluda (mis loodud juba Mandžukuo konflikti puhul) ja see delegeeris omakorda selle edasi 9 riigi konverentsile, millele Jaapani esindaja jäi ilmumata. Konverents piirdus oma resolutsioonis 24. novembril vaid sõjalise tegevuse lõpetamise soovi avaldamisega võitlevatele pooltele ja katkestas oma istungid *sine die* (uut koosolekut määratama). Nagu Mandžukuo vallutamise ajal, osutusid riigid võimetuks kaitsema Hiinat, kui nende endi vahel puudub üksmeel ja kui nad on võimetud relvastatud jõuga välja astuma Jaapani vastu. Nõuk. Vene on nõrgestatud oma sisevõitlustega, Inglismaad peavad kinni sündmused Vahemere basseinis ja Ameerika relvastatud baasid asuvad liiga kaugel Jaapanist.

Saksamaa nõudmised ja Berliin-Rooma-Tokio kolmnurk.

Samal ajal, kui me näeme rahusõbralikke riike olevat omavahel lõhestatud oma poliitika-meetodeis ja olevat võimetud kokkulepeteks, missuguseid abinõusid võtta tarvitusele agressiivsete riikide suhtes, on Saksamaa, Itaalia ja Jaapan liitunud oma sihtides ja abinõudes täiesti ühtlustatud blokiks. See koostöö on välja arenenud kommunismivastase võitluse sildi all Saksa-

Eesti kroonika 1937, lk. 17